

Ucenici rătăciți și credințioșii Domnului

Pasajul nostru începe cu: „După acestea, Isus s-a arătat”. După acestea! După ce? După tot ce se întâmplase până atunci. El a uscat lacrimile Mariei, a îndepărtat frica femeilor îndurerate, l-a mângâiat pe Petru cel necăjit; a deschis înțelegerea ucenicilor de la Emaus abătuți și le-a făcut inimile să ardă; a adus salutul păcii ucenicilor descurajați; le-a arătat mâinile și picioarele Sale, dovada inconfundabilă că murise pentru ei și încheiase lucrarea de răscumpărare; l-a lăsat pe necredinciosul Toma să-și pună degetul în mâinile Sale și în coasta Sa. Nu au fost toate acestea suficiente? Mai era nevoie de ceva? Ah, El îi cunoștea pe ucenicii Săi și inimile lor rătăcite și, în dragostea Sa grijulie, a vegheat asupra lor.

Domnul le spusese ucenicilor Săi să meargă în Galileea, acolo Îl vor vedea (Matei 28.10). Un mic grup de ucenici, șapte la număr, se adunaseră aici, lângă Marea Tiberiadei. Cu siguranță se așteptau să-L vadă pe Domnul aici, dar Domnul i-a făcut să aștepte. Acest lac era locul unde își desfășuraseră activitatea lor anterioară. Aici își aveau pescăria și de aici Domnul îi chemase și i-a rânduit să devină pescari de oameni pentru El. Acum stăteau aici, pe locul fostei lor ocupații și așteptau apariția Domnului lor înviat, conform mesajului pe care îl primiseră. –

La fel este și cu noi. Pe locul ocupației noastre pământești așteptăm și noi apariția Domnului nostru glorificat. Nu știm cât timp au așteptat acolo, dar așteptarea Domnului i-a pus la încercare, la fel cum ne pune și pe noi la încercare.

Petru spune: „Mă duc să pescuiesc”. Cuvintele gurii noastre sunt revelațiile gândurilor inimii noastre. Aceste cuvinte din gura lui Petru ne dau o idee despre tumultul de gânduri din sufletul său. El vrea să se întoarcă la ceea ce Domnul îl chemase să părăsească. Acesta este locul unde pescuia odinioară. Nu ar trebui să înceapă din nou? Vechile obiceiuri, cât de captivante sunt! Ce trebuie să fi trecut prin sufletul lui, ca să ajungă la o asemenea decizie! Și-a spus oare: „Pentru tine nu mai este posibil să lucrezi vreodată ca pescar de oameni; chiar dacă Domnul ți-a iertat totul (lucru de care el nu se îndoia), după o astfel de cădere ai ieșit din această slujire pentru totdeauna?”

Dacă **tu**, dragă cititorule, ai fi făcut o astfel de cădere, sau dacă ai fi văzut pe altcineva făcând o astfel de cădere, nu crezi că astfel de gânduri ți-ar fi trecut prin inimă? Și pe bună dreptate! Ar fi fost și mai trist dacă Petru, după ce ar fi primit iertarea Domnului pentru cazul său, s-ar fi pus pur și simplu din nou în slujba oilor și mieilor din turma lui Hristos, ca și cum *iertarea* ar fi însemnat și o *repunere* în lucrare. O astfel de comportare ar fi arătat doar cât de superficial își tratase păcatul și cât de puțin se gândise la căderea sa. Dar căința lui Petru a fost *profundă* și însoțită de lacrimi „amare”. Oricât de firești și corecte ar fi la locul lor astfel de gânduri de revenire ca rod al pocăinței, Petru era însă aici lipsit de starea de dependență față de Domnul prin alegerea căii proprii. El nu a așteptat mâna călăuzitoare a Domnului său, *a mers și a făcut conform gândurilor proprii sale inimi*.

Cât de des suntem ca Petru! Acționăm conform gândurilor noastre și începem să mergem și să facem din nou, la fel cum făceam înainte de chemarea noastră. A fost propria sa voință cu care a mers acum la lucru. Domnul i-a încredințat o altă lucrare, dar el *se întoarce la ceea ce renunțase*. Ce imagine tristă! Și totuși, cât de des o vedem în zilele noastre! Fie ca Domnul să protejeze cititorul și scriitorul acestui articol de ea!

Aceste procese interioare și exterioare nu au fost ascunse de ochiul Domnului. Pe de o parte, El a văzut în sufletul lui Petru efectul *vindecător* al căderii profunde, dar, pe de altă parte, El a

văzut și greșeala lui de a lua o cale conform *propriului* raționament, iar credincioșia Sa intervine.

Sunt multe lucruri pe care le putem învăța din aceasta. Conștiința firească din inima lui Petru de a fi nefolositor pentru lucrarea Domnului după cădere este confirmată de Domnul prin faptul că nu-i încredințează imediat și ca de la sine înțeles grija turmei Sale. **Căderea** a fost iertată și nicio umbră nu s-a așternut pe conștiința lui Petru *din cauza ei*, nici nu a stat între el și Domnul. Dar, oricât de *evidentă* ar fi fost căderea sa, *la fel de evident* Domnul a atins și **rădăcina căderii sale în fața tuturor** ucenicilor, întrebându-l despre dragostea lui. Domnul nu l-a putut scuti pe Petru de această *a doua suferință*, dar ea a fost legată cu încredințarea oilor și mieilor Domnului și i s-a *răspuns cu har din belșug*. Cât de *recunoscător* trebuie să fi fost Petru mai târziu pentru aceste întrebări dureroase, care i-au fost puse în prezența ucenicilor, dar și pentru încrederea pe care Domnul a pus-o în el în fața tuturor ucenicilor.

Dar să ne întoarcem la cursul evenimentelor! –

Imediat ce și-a exprimat decizia, ceilalți i-au spus: „Venim și noi cu tine”. Ce efect a avut decizia sa! Cât de ușor este pentru inimile noastre să se întoarcă la căile cărnii și la vechile relații. Nu era nici unul dintre acești șapte, care să încurajeze la răbdare și la așteptare a Domnului, nici unul nu s-a gândit că Domnul îi luase de la această lucrare și că nu aveau dreptul să se întoarcă la ea fără un cuvânt de la Domnul.

Decizia, cuvântul și felul de a fi al lui Petru i-au influențat în așa fel încât au fost imediat gata să meargă cu el. Suntem noi conștienți de influența pe care o exercităm asupra altora prin cuvintele și faptele noastre, prin comportamentul și conduita noastră? *Fiecare* exercită o *influență*, unii mai mult, alții mai puțin. Acesta este un lucru foarte serios. Fie ca Domnul să ne dea harul de a avea grijă de noi înșine și de a veghea asupra noastră, astfel încât *influențele*, pe care le exercităm, să fie o binecuvântare pentru alții și nu o pierdere! Dacă umblăm în *Duhul*, atunci alții vor fi influențați în *bine* de umblarea noastră. Dacă umblăm conform *cărnii*, cu siguranță îi vom influența pe alții în detrimentul lor. Vom fi văzuți și auziți de alții. Efectele cuvintelor noastre pot fi de natură mai ușoară, dar ceea ce *facem și nu facem* va avea cu siguranță o influență și un efect profund și de durată asupra celor care ne văd și ne observă. Un singur cuvânt: „Mă duc să pescuiesc” i-a influențat pe ceilalți șase ucenici în așa fel încât aceștia au spus: „Venim și noi cu tine”. Ei și-au spus, dacă Petru o face, o putem face și noi. Nu-i așa? Îl vezi pe acest frate, pe această soră făcând ceva și imediat apar alții care spun: „Și noi putem face la fel”.

Și, vai, cât de stricată este inima omului! (Ieremia 17.9) Influențele care ne *îndepărtează* de Domnul și de Cuvântul Său găsesc o primire mult mai binevoitoare în inimile noastre decât cele care ne atrag la Domnul. Într-o zi, când Ioan Botezătorul a privit cu admirație la Domnul și din inima lui a ieșit strigătul: „Iată Mielul lui Dumnezeu”, găsim doi ucenici care au fost influențați de acest cuvânt să-L urmeze pe Domnul Isus. Aici găsim că la cuvântul de raționament al lui Petru: „Mă duc să pescuiesc”, **de trei ori mai mulți** au fost influențați să meargă pe calea propriei lor voințe. Ah, fie ca noi să avem harul de a fi atât de aproape de Domnul încât cuvintele, acțiunile și comportamentul nostru să aibă influențe și efecte care să-i atragă pe alții la Domnul!

Abia au fost rostite aceste cuvinte, că vedem cum acest mic grup de șapte persoane se îmbarcă pe corabie și pornesc în „noapte”. Scriptura spune: „Și în noaptea aceea n-au prins nimic”. Era noaptea voinței umane, noaptea activității omului în carne, noaptea lucrului fără Isus, noaptea grea a muncii în zadar.

Ar trebui oare să ne mirăm că n-au prins nimic în această „lucrare făcută noaptea”? Noi nu *prindem* nimic pe *propriile* noastre căi fără Domnul. Plasele noastre pot strânge lucrurile *pământeste*, noroiul și gunoaiile, dar ele nu pot strânge nimic care să fie pentru *Domnul*. Ceea ce se prinde în plasele noastre în această „muncă de noapte”, trebuie să spălăm din plasele noastre „ziua”, așa cum vedem la ucenici în Luca 5. După acea noapte, în care nu prinseseră nimic, Domnul i-a găsit spălându-și plasele (Luca 5.2) Apoi El i-a făcut să plece în larg și, la *cuvântul Său*, să arunce plasele pentru pescuire (Luca 5.5).

Ucenicii de aici, din pasajul nostru din Scriptură, puteau să renunțe la chemarea lor, dar Domnul nu putea să renunțe la chemarea Sa la care *îi* chemase. Ochiul Său este asupra lor. El știa de descurajarea lor, le cunoștea inimile rătăcite, le vedea truda, plasa goală. El, care a murit pe cruce pentru păcatele lor, stă pe țărniță cu grija dragostei Sale pentru a le satisface nevoile și a-i conduce înapoi de pe calea greșită.

Citim în primul verset despre întâlnirea Sa cu acest mic grup: „Și S-a arătat *astfel*”. Ce se ascunde în acest mic „astfel”? Duhul lui Dumnezeu vrea să ne arate *felul* în care El S-a revelat ucenicilor rătăciți. Este atât de binecuvântat pentru noi să privim la *felul de a proceda al Domnului* și să *învățăm* de la El cum a procedat pentru a-și conduce ucenicii slabi înapoi pe calea cea bună. Cât de multe avem de învățat de la Domnul în privința aceasta.

Ucenicii încă nu știau nimic despre grija Lui și despre dragostea Lui pentru ei. Astfel, noaptea s-a sfârșit și s-au ivit primele lumini ale „*dimineții*”. Nu era doar răsăritul unei *dimineți* în natură, ci „o *dimineață*” care avea să pună capăt „*noptii*” descurajării lor și propriei lor lucrări. El stătea pe țărniță, Cel a cărui glorie întrecea strălucirea soarelui de *dimineață*. Lumina dragostei Sale dorea să lase să răsară o nouă *dimineață* în întunericul inimilor lor. Nu am experimentat și noi răsăritul unei *astfel de dimineți* după ore de întuneric, când glasul Domnului ne-a găsit urechea?

Când s-au ivit zorii, Isus stătea pe țărniță. Acesta a fost punctul de cotitură. Nu citim de cât timp stătea acolo și *îi* privea. Adesea nu știm de cât timp Domnul este cu ochii pe noi, dar știm că dragostea Lui nu-i poate părăsi pe ai Săi.

Ucenicii nu știau că era Isus. Fiecare dintre aceste cuvinte ne arată imaginea noastră. De ce nu au știut că era Isus? Erau atât de ocupați cu munca pe care și-au ales-o singuri și încă înconjurați de întuneric, încât nu L-au recunoscut. Nu-i așa! Dacă nu suntem în acord cu voința Sa, atunci ochii noștri sunt atât de întunecați de propriile noastre gânduri, încât nu-L recunoaștem. Cât de clar a fost *cuvântul Domnului* pentru ei să meargă în Galileea, acolo aveau să-L vadă. Dar această vedere era legată de așteptarea lor. Aici *învățăm* din nou cum abaterea de la *cuvântul Său* și de la voia Sa aduce întuneric spiritual și orbire asupra noastră. Cât de ușor se întunecă ochii noștri! Ochiul lui Eli s-au întunecat (1 Samuel 3.2); Petru vorbește despre ochii cu vederea scurtă (2 Petru 1.9), Samson și-a pierdut ochii (Judecători 16.21), iar împăratul Babilonului i-a scos ochii împăratului Zedechia (Ieremia 52.11). Ce avertismente se află în toate aceste exemple pentru noi și ce sumă de instrucțiuni am găsi dacă am reflecta doar asupra acestor patru exemple.

Fidelitatea Domnului veghează asupra ucenicilor Săi rătăciți. El vrea să-i binecuvânteze. Dar El nu-i poate binecuvânta fără alte formalități. El trebuie mai întâi să-i facă să-și recunoască calea greșită și să-i determine să-și mărturisească propria lor lucrare fără rod.

El *îi* întreabă: „Aveți ceva de mâncare?” Această singură întrebare *îi* obligă să-și mărturisească munca zadarnică. Ei răspund cu un scurt: „Nu”. Nu aveau nimic pentru El și nu aveau nimic nici pentru ei înșiși. Ei nu adaugă nimic la „nu” al lor. Poți simți literalmente descurajarea în acest „nu” scurt, nemulțumirea de a trebui să răspunzi cu „nu” după o noapte de muncă grea. Oare nu a lăsat Domnul și acest „nu” scurt să fie scris pentru *învățătura noastră*? Atunci când

pe căile noastre fără Domnul inima noastră este atenționată cu privire la calea noastră cu o astfel de întrebare, cât de descurajate, cât de reci, disprețuitoare și închise sunt adesea cuvintele noastre, iar astfel de cuvinte dezvăluie atunci starea inimii noastre.

Ca răspuns la „nu”, El le spune: „Aruncați plasa în partea dreaptă a corăbiei și veți găsi”. Este ca și cum El ar spune: „Lucrarea, de la care Eu vreau roade, trebuie să fie începută și făcută la cuvântul Meu”. Plasa trebuia aruncată în partea „dreaptă” a corăbiei, apoi ei trebuiau să găsească peștii, pe care urmau să-i aducă Lui, iar când au făcut aceasta, nu au mai putut trage plasa din cauza mulțimii de pești. Cât de aproape erau peștii de ei, cât de aproape era binecuvântarea! Dar plasa trebuia *aruncată la cuvântul Său și la timpul stabilit de El* (dimineața devreme) și *în locul stabilit de El* (pe partea dreaptă). Cât de des uităm aceasta și cât de mult avem nevoie să ni se reamintească mereu că suntem complet *dependenți de El* și că El trebuie să stabilească când și unde trebuie să aruncăm plasa și că această lucrare nu poate fi făcută prin forțele noastre și că nu este o lucrare pentru noi, ci că suntem chemați să lucrăm doar *prin El și pentru El*.

Este minunat să-L vedem pe Domnul cum întâmpină pe ucenicii Săi aici. El a lăsat comorile mării să intre în plasa lor. Cine putea să facă aceasta, dacă nu numai El! El intervine în căile noastre greșite într-un mod pe care numai El îl poate face, astfel încât noi să-L recunoaștem prin aceasta și să fim convinși că este El.

Ioan, care scrie: „S-a arătat astfel”, este primul care Îl recunoaște prin *acest mod al Său* și îi spune lui Petru: „Este Domnul!”. Dar primul, care *se grăbește la El*, este Petru. Am putea gândi, că el ar trebui să fie ultimul care s-a apropiat de Domnul. Să fi uitat el oare complet ce s-a întâmplat? O, nu, el nu a uitat niciodată! Scrisorile sale ne arată aceasta. Nu era vorba de superficialitate, de indiferență față de păcatul său. A fost rodul iertării și efectul conștiinței sale curățate.

Când a auzit cuvintele lui Ioan: „Este Domnul!”, nu a mai putut aștepta până când corabia va ajunge la țarm. A părăsit corabia, așa cum făcuse odinioară, și s-a grăbit spre El. Nici măcar nu a întrebat ca în Matei 14: „Doamne, dacă ești Tu, poruncește-mi să vin la Tine pe ape”. Inima lui l-a atras spre Hristos. După acele întâlniri, pe care le-a avut cu Domnul, el știe că este binevenit la Domnul. El nu se gândește: „Am căzut atât de adânc; nu se cuvine să fiu eu primul; ceilalți care nu au căzut atât de adânc pot merge primii, eu trebuie să fiu ultimul”. Nu, nimeni nu experimentase dragostea Sa așa cum o experimentase el. Nu mai exista umbră între el și Domnul. Păcatul îi fusese iertat, conștiința îi era liberă. Dragostea neschimbătoare a Domnului său i-a dat îndrăzneala încrederii. Fie ca o astfel de încredere să fie și în inimile noastre!

Ar fi fost Domnul mulțumit dacă Petru ar fi stat timid în spate, ca și cum nu ar fi fost demn să fie aproape de El? Cât de des este atitudinea aceasta în inimile noastre! Nu am căzut și noi? Nu există pași greșiți și tăgăduiri pe calea noastră? Nu am experimentat și noi dragostea Sa iertătoare și mâna Sa curățitoare, care ne-a curățat de nedreptate? Și totuși, cât de ocupat este dușmanul să ne răpească încrederea în dragostea și harul Său și în plinătatea iertării!

Cât de mult trebuie să Se fi bucurat inima Domnului când l-a văzut pe Petru venind la Sine! Să nu judecăm inima Lui prin inima noastră și să nu facem din inima noastră standardul pentru inima Lui! Poate și-e atât de rușine încât nu îndrăznești să-ți ridici ochii, dar uită-te la sângele și apa care curgeau din coasta Lui când a murit pe cruce. Privește-L cum este sus la Tatăl, El, Cel Drept, care mijlocește pentru tine, care Se roagă pentru tine, care spune că, dacă ne mărturisim păcatele, El nu numai că este credincios și drept să ne ierte păcatele, dar mai spune că ne curăță de orice nelegiuire (1 Ioan 1.9; 2.1). Cât de minunată este dragostea Sa veșnică și neschimbătoare, prin care El mijlocește pentru noi înaintea Tatălui! –

Petru se știa atât de complet curățit de vina sa încât, câteva săptămâni mai târziu, când iudeii s-au adunat la Ierusalim, el a putut să le spună că L-au tăgăduit pe Cel neprihănit și sfânt în fața lui Pilat; *de două ori* le-a adus în fața ochilor această vină a *tăgăduirii* lor. Ei ar fi putut să-i răspundă: „Exact asta ai făcut tu, L-ai tăgăduit în fața unei slujnice”. Dacă restabilirea lui n-ar fi fost atât de completă, crezi tu că el ar fi îndrăznit să facă această acuzație? Nu și-ar fi spus: „Nu folosi acest cuvânt, nu este potrivită pentru tine, lasă-i pe alții s-o facă”? Dar nicio umbră a căderii sale nu l-a împiedicat să depună o mărturie clară pentru Domnul său. Aceasta ne arată gloria harului și a iertării complete. (Faptele apostolilor 3.13-14)

Acum, când au ajuns pe țărm, au văzut un foc de cărbuni care ardea, pește întins pe el și pâine. Ceea ce au văzut acolo pe țărm nu era nici unul dintre cei 153 de pești, pe care îi prinseseră, nici pâinea, care ar fi fost pregătită de ei, pentru că nu aveau nimic de mâncare. Ceea ce au găsit acolo a fost pregătit pentru ei de dragostea Sa. Ei trebuiau să-I aducă pe țărm peștele din munca lor. El le spune: „«Aduceți din peștii pe care i-ați prins acum.» Simon Petru s-a suit în corabie și a tras plasa la mal”. Și apoi îi invită: „Veniți și luați micul dejun”. Ei găsesc tot ce au nevoie pentru nevoile lor, pregătit pentru ei prin dragostea Sa. Rodul muncii lor nu trebuia să fie hrană *pentru ei*. Mâncarea lor era *lucrarea lui Hristos*, ceea ce El pregătise pentru ei. Cât de ușor sunt înclinate inimile noastre să se bucure de roadele muncii noastre și să se hrănească cu ceea ce am prins din cuvântul Lui. Dar Domnul ne arată aici că hrana noastră nu trebuie să fie ceea ce am prins noi, ci ceea ce El a pregătit pentru noi. Trebuie să-I aducem Lui roadele muncii noastre. Ele sunt pentru gloria Lui. Ele vor fi numărate pe țărmul țării de odihnă și acolo El ne va face să stăm la masă și va veni să ne servească (Luca 12.37). Dar chiar și aici El a pregătit deja o masă pentru noi, unde suntem invitați să mâncăm și să ne bucurăm de rodul dragostei Sale. Dar să nu ne dorim niciodată să ne săturăm sufletele cu munca noastră!

Niciunul dintre ucenici nu a îndrăznit să-L întrebe: „Tu cine ești?”. Cu câtă reverență Îl priveau! Ce teamă sfântă și ce certitudine binecuvântată a prezenței Sale le umpleau sufletele. Nimeni nu a îndrăznit să-L întrebe, „știind că este Domnul”.

La finalul acestui eveniment, Ioan relatează că aceasta a fost a treia oară când Isus S-a arătat ucenicilor. Ioan trece peste întâlnirile pe care Domnul Înviaț le-a avut cu persoane individuale. Apostolul adaugă această revelație a Domnului la cele două pe care le-a descris în capitolul 20 ca fiind a treia. Prima a avut loc în dimineața învierii, a doua a avut loc o săptămână mai târziu cu Toma, iar a treia este aceasta. În aceste cuvinte: „Aceasta a fost a treia oară când S-a arătat Isus ucenicilor Săi” există, fără îndoială, un sens mai profund. În prima arătare găsim imaginea *Bisericii* (Adunării), în a doua vedem *Israelul* și în a treia oară *națiunile*, o imagine a începutului Împărăției milenare.

La prima pescuire din Luca 5, corăbiile s-au *scufundat* și plasele *au fost rupte*, dar aici se adaugă foarte semnificativ faptul că, deși erau atât de mulți pești, plasa nu s-a rupt. În această zi a celei de-a treia arătări a lui Hristos în Împărăția milenară, nu va mai exista nicio lipsă, plasa nu se va rupe și toate roadele lucrării făcute la cuvântul Său vor fi aduse pe deplin la țărmul prezenței Sale.

După ce au luat micul dejun, Domnul a început să vorbească cu Petru. Îl întreabă: „Mă iubești tu mai mult decât aceștia?” Ce amintiri trebuie să fi trezit aceste cuvinte în inima lui Petru! Această întrebare, care i-a fost adresată la focul de cărbuni, nu i-a amintit oare de focul de cărbuni la care stătuse cu câteva zile înainte în cercul dușmanilor săi? Și totuși, ce diferență! Acolo erau cărbunii aprinși ai dușmanilor lui Hristos, aici erau cărbunii aprinși ai dragostei Domnului său.

Domnul încă trebuia să-i vorbească lui Petru, dar a făcut-o doar după ce dragostea Sa l-a întărit. **Fapta** - căderea profundă a lui Petru - a fost complet rezolvată, dar Domnul avea lucruri și mai

profunde de atins decât doar căderea; trebuia îndepărtată și **rădăcina**. Punctul de plecare, rădăcina căderii, trebuia să fie descoperită. Această rădăcină era încrederea în sine, care se ridicase deasupra tuturor ucenicilor. El spusese: „Dacă toți se vor poticni de Tine, eu niciodată nu mă voi poticni” (Matei 26,33). Această rădăcină trebuia judecată, iar Domnul întreabă: „Mă iubești tu mai mult decât aceștia?” Cât de adânc trebuia să taie această întrebare în inima lui Petru! De trei ori Petru negase, de trei ori Domnul a întrebat, de trei ori El a aplicat cuțitul. Nimic din rădăcină nu trebuia cruțat; lucrarea trebuia să fie perfectă. Când vezi că există muguri la nivelul pământului în jurul trandafirului altoit, nu îi tai pur și simplu, știind că vor reveni curând, ci sapi adânc, scoți rădăcina și o îndepărtezi. Acesta este modul în care Domnul pune cuțitul la rădăcina căderii lui Petru. Nu este suficient să condamni faptele individuale; rădăcina din care au apărut faptele trebuie de asemenea descoperită și judecată. Nu este greu să vedem faptele, ele ies la iveală în mod deschis în viața de zi cu zi, dar rădăcinile acestor fapte sunt adesea ascunse adânc în inimile noastre și de multe ori ele nu sunt recunoscute nici măcar de noi înșine și cu atât mai puțin de alții, dar Domnul cunoaște rădăcina. Sunt astfel de rădăcini în inimile noastre? Este o lucrare dureroasă și amară să le descoperim. Adesea sunt atât de adânci și de ramificate, încât avem nevoie de tot harul pe care îl putem obține pentru a le recunoaște. Mândria, vanitatea, lăcomia, pasiunea, pofta etc. sunt rădăcini care sunt adânc ascunse în inima omului. Fie ca noi să nu fim o piedică pentru Domnul, atunci când El folosește cuțitul fără cruțare! Aceste rădăcini își au originea și hrana în carnea cu care avem de-a face atâta timp cât suntem aici jos și ele trebuie ținute constant sub cuțitul judecății. Acest ceas a fost foarte dureros pentru Petru și nu este mai puțin dureros pentru noi, dar ne pregătește să fim un vas „sfințit, folositor stăpânului casei, pregătit pentru orice lucrare bună” (2 Timotei 2.21).

Avem trei întrebări și trei răspunsuri în acest pasaj. Domnul nu îi adresează întrebările Sale lui Petru ca Petru, ci ca *Simon, fiul lui Iona*, de toate cele trei ori. El îl numește cu numele originii sale naturale, cu acest nume, care includea zona naturală a slăbiciunii și căderii sale. Toate acestea erau necesare pentru descoperirea și îndepărtarea rădăcinii.

În răspunsul său, Petru trece peste întrebarea dacă Îl iubește mai mult decât ceilalți. El nu se mai compară cu ceilalți ucenici. Are de-a face doar cu el însuși și răspunde: „Doamne, tu știi că te iubesc”. Domnul îi încredințează acum mieii Săi. A doua oară, Domnul îl întreabă: „Mă iubești?” Este o întrebare despre dragostea lui pentru El personal, despre modul în care inima lui Îi este dedicată. Și din nou Petru spune: „Da, Doamne, Tu știi că te iubesc!” În răspunsurile pe care Peru I le-a dat Domnului, conform textului original, el folosește un alt cuvânt pentru „dragoste”, decât cel folosit de Domnul în întrebările Sale. Când Domnul întreabă acum pentru a treia oară: „Mă iubești?”, Domnul folosește același cuvânt pentru „dragoste”, pe care Petru l-a folosit în răspunsurile sale. El întreabă, ca să spunem așa: „Este într-adevăr așa ceea ce spui?” „Mă iubești?” Într-un fel, El atinge din nou rădăcina încrederii în sine din sufletul său: „Ai încredere în tine însuși că Mă iubești?” Această a treia întrebare îl întristează pe Petru și el renunță la cuvântul „da”, pe care îl pusese anterior în fața răspunsurilor sale. El spune acum: „Doamne, Tu știi toate; Tu cunoști că Te iubesc”. Acum își pune la vedere fiecare colț al inimii sale, ca și cum ar spune: „După căderea mea, alții nu pot vedea dragoste pentru Tine în inima mea, dar ceea ce alții nu pot vedea, **Tu**, Doamne, poți vedea, *Tu știi* totul, Tu cunoști *totul* și, chiar dacă măsura de dragoste care Ți se cuvine este încă mică, întreaga mea inimă este atașată de Tine și ochiul Tău divin este capabil să cunoască faptul că Te iubesc.

„Paște oile Mele!” Este *întreaga* turmă, pe care Domnul i-o predă acum pentru a o paște, mieii și oile, de care inima Lui este legată. Mieii *Lui*, oile *Lui*, i le încredințează lui Petru. Celui smerit, lui Petru, care nu mai are *încredere* în sine, care nu se mai compară cu ceilalți ucenici, care știe că numai ochiul *atotvăzător* cunoaște și poate cunoaște dragostea sa, acesta este omul căruia Domnul îi poate încredința oile Sale. Dar El n-a putut să încredințeze oile Sale lui Petru,

care era plin de sine, care încă mai avea încredere în dragostea sa pentru Domnul, și pe care El a trebuit să-l smerească. Cât de atent este Domnul în alegerea celor cărora le încredințează oile Sale, care sunt atât de dragi inimii Sale. Trebuia să se răspundă mai întâi la întrebarea legată de dragostea față de Domnul, apoi El putea să-i încredințeze oile Sale.

Domnul adaugă apoi: „Adevărat, adevărat îți spun: Când erai *mai tânăr*, te încingeai *singur* și umblai unde *voiai*; dar, când vei *îmbătrâni*, îți vei întinde mâinile și *altul* te va încinge și te va duce *unde nu voiești*». Dar a spus aceasta, *arătând* cu ce moarte Îl va glorifica el pe Dumnezeu.” Nu știm în ce măsură Petru și ceilalți ucenici au înțeles această „arătare” a Domnului. Când Ioan a scris aceste cuvinte, Petru își dăduse deja viața pentru Domnul, dar Domnul i-a arătat atunci că acele cuvinte conțineau deja o aluzie la sfârșitul vieții sale.

Găsim aici trei antiteze. *Domnul* vorbește despre contrastul dintre „când era *mai tânăr*” și când va fi *îmbătrânit*, între *a se încinge singur* și *a se lăsa încins de altul*, între *a merge* acolo unde voia să meargă și *a se lăsa dus* acolo unde nu voia să meargă. Ce contrast între tânăr și bătrân - între Petru cel iute și Petru cel maturizat și prudent; între cel care mergea pe drumul său *în propriile forțe*, așa cum dorea, și cel care, îmbătrânind, și-a întins mâinile *slăbite* pentru a fi încins și *condus* acolo unde propria sa voință nu l-ar fi lăsat să meargă! Ce har să ai o voință frântă și să poți spune din inimă cu Domnul: „Nu voia mea, ci voia Ta, Doamne, să se facă!”

După ce Domnul a spus aceasta, i-a adresat cuvântul semnificativ:

„*Urmează-Mă!*”

Titlul original: „*Irrende Junger und des Herrn Treue*”

Sursa: *Handreichungen* Vol. 10, 1925